

Răsuneț

revistă creștină

Nr. 1/2008 – martie

● Ce sărbătorim la Paști?

- Învierea Domnului?
- Eliberarea evreilor
din robia Egiptului?
- Eliberarea noastră
din robia păcatului?
- Cina Domnului?
- Vestirea morții lui Isus?

● Să nu fim farisei!

● Ești tu plin de Duhul Sfânt?

Despre revistă

1) Denominația:

- revista „Răsunet” nu aparține unei organizații, biserici, grupări sau unui cult oarecare;
- ea promovează liber valorile creștine apostolice;
- apare trimestrial, la începutul lunilor martie, iunie, septembrie și decembrie.

2) Scopul revistei:

- propovăduirea Evangheliei Domnului nostru Isus Hristos;
- prezentarea învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu;
- prezentarea unor îndemnuri, sfaturi sau mărturii ale unor frați credincioși.
- motivarea credincioșilor spre o relație intimă și personală cu Dumnezeu, prin Isus Hristos;
- încurajarea credincioșilor la unitate în Trupul lui Hristos.

3) Alte informații:

- așteptăm la adresa redacției sugestii, comentarii, precum și articole;
- rugați-vă lui Dumnezeu ca această lucrare să fie de durată, să fie eficientă și să aducă roadă în neprihănire.
- dacă dorește cineva să sprijine această lucrare și financiar, poate să depună sume în lei în contul de mai jos:

IBAN: RO47 RNCB 0182 0340 9581 0001 deschis la BCR Baia Mare, titular: Rodilă Dinu. Bani vor fi folosiți strict numai pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Mulțumim tuturor colaboratorilor noștri, fraților care ne-au sunat din Austria, Italia, Spania, Grecia, precum și celor din țară. Așteptăm să ne trimiteți articole, sugestii etc. care să producă zidire sufletească cititorilor noștri. Să fie slăvit în veci Dumnezeu Cel Prea Înalt împreună cu Domnul Isus Hristos. Amin.

Echipa redacțională

Redactor șef: **Ionatan Cosma**
Redactor șef-adjunct: **Daniel Buhai**
Secretar (corector): **Lăcrămioara Boier**
Tehnoredactori: **Daniel Coman, Crina Boier, Andreea Coman**
Agenți redacționali:
Otniel B., Manuel B., Flaviu B.
Coordonator tehnic: **Dinu Rodilă**

Cuprins

Ianuarie. Brașov. Tineri	3
Jertfa supremă de pe Golgota	4
Sărbătoarea Paștelor	6
...Și așa a făcut Iosua!	8
Isus Hristos, modelul nostru	9
Să nu fim farisei!	10
Pietre vii, strălucitoare, în Templul lui Dumnezeu	12
Hristos în noi, nădejdea slavei	15
Ești tu plin de Duhul Sfânt?	16
De ce râde Ismael?	18
Fum, religie și sânge în Orientul Mijlociu (II)	20
Neamurile l-au împărțit țara și Domnul S-a mâniat	22
O scrisoare primită la redacție	23

Cuvânt înainte

Am mai făcut un pas, am mai înaintat puțin. Nu am fi putut fără ajutorul lui Dumnezeu, fără siguranța că ne citiți și ne sprijiniți în rugăciune. Sperăm și de data aceasta că fiecare dintre voi veți găsi cel puțin un articol care să vă răspundă la întrebări, să vă dea îndemnuri, să vă întărească.

Veți găsi în acest număr, așa cum v-am obișnuit deja, poezii, articole de doctrină, sfaturi, articole adresate în special, dar nu numai, tinerilor. Ne pare rău că spațiul restrâns nu ne permite publicarea tuturor articolelor primite, dar sperăm editarea lor în numerele viitoare.

De acum înainte articolele vor putea fi trimise și prin e-mail, la adresa rasunet@yahoo.com. Așteptăm cu același interes părerile și sugestiile voastre în legătură cu revista, mulțumind totodată celor care ne-au scris până acum.

Fiți binecuvântați!

– Redacția

Adresa redacției: Baia Mare, comuna Recea, nr. 143 A, jud. Maramureș, România, cod poștal 437225, cu mențiunea „Pentru revista Răsunet”
Tel./fax: 0262-287127, mobil: 0724-110935; 0745-832372.

Responsabilitatea pentru conținutul articolelor aparține fiecărui autor în parte.

Tipar: Cromatica Press SRL tel.: 0262-216304

Ianuarie. Brașov. Tineri

3 ianuarie. Dimineată. Prea dimineată. Gara din Brașov. Brașovul... rece, aglomerat. Cazare, acomodare și toate cele de rigoare. Apoi întâlnirea. Întâlnirea cu cei pe care nu i-am văzut de mult, cu cei pe care i-am văzut nu demult și cu cei pe care abia atunci îi cunoșteam. Ne-am îmbrățișat cu aceeași bucurie indiferent de caz, mulțumindu-l lui Dumnezeu că ne-a dat ocazia să ne reîntâlnim, să ne cunoaștem, să fim împreună.

Programul a mulțumit pe toată lumea; cântări, rugăciune, învățătură, discuții libere. Însă mai important decât asta, cred că am simțit cu toții prezența lui Dumnezeu și am rămas încredințați că El ne-a primit jertfa. Timp de trei zile am lăsat la o parte preocupările cotidiene și ne-am permis să ne uităm, mai adânc ca de obicei, în sufletul nostru. Iar faptul că am fost între noi, tineri de aceeași credință, cu aceleași năzuințe a ajutat mult. Am putut să ne împărtășim experiențele, să ne spunem problemele, să ne exprimăm bucuriile fără teama de a nu fi înțeleși. Eliberați de constrângeri sociale, cu gândul departe de rutina zilnică, am încercat să valorificăm la maxim puținul timp petrecut împreună.

Întâlnirea a lăsat, în general, o impresie bună. Am să spicuiesc câte ceva din părerile tinerilor prezenți, păreri care, în mare parte, converg către aceeași concluzie: o întrunire binevenită și reușită.

„Am petrecut clipe minunate la Brașov: părtășia cu frații, noi cunoștințe, hrana din Cuvânt, sfaturi și îndemnuri la pocăință.” „Prin astfel de acțiuni ajungem să ne cunoaștem mai bine, să legăm relații de prietenie și să ne dăm seama că nu suntem singuri.” „Mi-a plăcut foarte mult faptul că în program s-a pus accent pe studiu biblic și toți au avut ocazia să își spună părerea.” Însă, „din punct de vedere duhov-

nicesc, cu părere de rău o spun, mai avem nevoie de șlefuire din partea lui Dumnezeu.” „În legătură cu tema abordată, cele 10 porunci, apreciez că a fost dezbătută pe larg și sper ca cei care am fost prezenți să nu plecăm cum am venit, ci având mai multă înțelepciune.” „Sunt convinsă de faptul că Dumnezeu a vrut ca noi să ne petrecem timpul cu El.” „Străngerile precedente au fost frumoase, dar acesta a fost un pic altfel.”

Despărțirea a fost parcă mai încărcată de emoții decât întâlnirea. Gata? Trebuie să plecăm deja? Inutil să spun cât ne-am dorit ca timpul să se oprească puțin. Apoi obișnuitele schimburi de numere de telefon, de adrese de e-mail, promisiuni că vom păstra legătura și speranța unei întâlniri cât mai apropiate. Așadar, ne vedem la Reșița!

– **Lăcrămioara Boier**

Jertfa supremă de pe Golgota

„Închinătorii adevărați
se vor închina Tatălui în duh
și adevăr. Astfel de
închinători dorește Tatăl”

(Ioan 4:23)

Altarul

Cuvântul „altar” provine dintr-un derivat al cuvântului latin „altus” (înalt). Prin altar se înțelege orice loc sau construcție situate deasupra nivelului înconjurător și destinate să găzduiască aducerea de jertfe sau de tămâie, închinare unei zeități.

Forma și dimensiunile altarelor au variat mult de la popor la popor și de la religie la religie. În închinarea evreilor, altarele au fost simple și fără trepte: „*Dacă-mi vei ridica un altar de piatră, să nu-l zidești din pietre cioplite; căci cum vei pune dalta în piatră, o vei pângări. Să nu te sui pe altarul Meu pe trepte, ca să nu ți se descopere goliciunea înaintea lui*” (Exod 20:24-26).

După alungarea din Eden, prima referință despre căutarea omului de a relua contactul

cu Dumnezeu este menționată în Geneza 4:26: „*Atunci au început oamenii să caute Numele Domnului*”.

Altarele au fost o parte indispensabilă din închinarea la Dumnezeu. Noe a zidit un altar imediat după ce a părăsit corabia în care supraviețuise (Geneza 8:20). Avraam a zidit altare la Sihem (Geneza 12: 7), la Betel (Geneza 12: 8) și pe muntele Moria (Geneza 22:9).

Isaac a zidit un altar la Beer-Șeba (Geneza 26: 25). Iacov a înălțat și el un altar la Betel (Geneza 35:7). Moise a zidit un altar la Refidim (Exod 17: 15) și altul la Horeb (Exod 24:4).

Facerea Cortului sau construirea Templului nu a însemnat renunțarea la închinarea personală prin zidirea de altare. Iosua a înălțat un altar pe muntele Ebal (Iosua 8: 30), Ghedeon la Ofra (Judec. 6: 24), Samuel la Rama (1 Samuel 7:

17), Saul la Micmas (1 Samuel 14:35), Ornan (1 Cronici 21:26), iar profetul Ilie a dres altarul de pe muntele Carmel (1 Regi 18: 31-35).

Noul Testament amintește de 21 de ori despre altar.

În învățătura creștină, închinarea se face „în Duh și în adevăr” (Ioan 19: 24), în orice loc potrivit.

Jertfele

Abel și Cain sunt primii oameni despre care stă scris că au adus Domnului jertfe (Geneza 4: 1-4). Înaintea lor, Dumnezeu a ucis primele animale, din pieile cărora a făcut haine pentru Adam și Eva (Geneza 3:21).

Patriarhii Vechiului Testament Avraam, Isaac și Iacov au clădit și ei altare pe unde au ajuns și au adus Domnului jertfe (Geneza 12:7; 26:25;

28:18). Noe a adus și el jertfe de mulțumire după potop (Geneza 8:20). Majoritatea acestor jertfe au implicat vărsare de sânge, o metodă tipică folosită de Dumnezeu pentru a-i pregăti pe oameni ca să înțeleagă Suprema Jertfă a Domnului Isus.

Biblia menționează câteva tipuri de jertfe. Ele subliniază imperfecțiunea umană și abundența de har iertător pe care o găsim la Dumnezeu.

1. Jertfe ca ardere de tot :
Lev. cap. 1 și 6;
Marcu 12:33 ;
2. Jertfe de mâncare :
Lev. cap. 2 și 6;
Fil. 2:17; 2 Tim. 4:6 ;
3. Jertfe de ispășire :
Lev. cap. 4 și 5;
1 Ioan 4:10 ;
4. Jertfe pentru vină :
Lev. 5:14-19;
Evrei 10:12 ;
5. Jertfe de mulțumire :
Lev. cap. 3 și 7;
Evrei 13:15 ;
6. Jertfa necurmată :
Lev. 29:38-46 ;
7. Jertfe de Paști :
Exod 12:27; 2 Cronici
30:17; Marcu 14:12.

Jertfa Supremă

Și Vechiul și Noul Testament ne spun că jertfele **au fost simboluri** profetice temporare. Evreii erau învățați astfel că pentru vinovăția lor trebuia plătit ceva. De cele mai multe ori o altă viață trebuia jertfită pe altar pentru ispășirea păcatelor cuiva.

Toate aceste realități prevesteau „**Jertfa cea mare**”, oferirea Domnului Isus ca substitut pentru plățirea vinovăției noastre (Evrei 9:1-18).

Autorul Epistolei către evrei îl prezintă pe Domnul Isus ca Mare Preot, venit să înlocuiască sistemul de nesfârșite jertfe, aducându-se pe Sine drept jertfă, o singură dată, pentru păcat (Evrei 9:11-28).

Apropierea de simboluri (pâinea și vinul) ne amintește de **Jertfa Supremă** a Mântuitorului nostru, care S-a jertfit la sărbătoarea Paștelui, această Jertfă incluzând toate jertfele de până atunci și aducând ispășire și împăcare între om și Dumnezeu.

În lumina harului adus de Hristos, apostolul Pavel nu mai practică aducerea de jertfe mozaice, ci folosește limbajul sacerdotal în sens spiritual, îndemnându-i pe toți credincioșii să-și aducă „trupurile lor ca o jertfă vie, plăcută lui Dumnezeu. Aceasta va fi din

partea voastră o slujbă duhovnicească” (Romani 12:1).

Oare noi, azi, trebuie să mâncăm din simboluri (pâine și vin) ca reprezentare a fiecărei jertfe în parte, la timpul lor (jertfa de mulțumire, de ispășire, pentru vină etc)? Sau numai o singură dată, la Paști, din Isus, Jertfa Supremă, în care sunt cuprinse toate jertfele la un loc? Domnul Isus s-a adus oare ca jertfă de mai multe ori? Sau doar o dată, la sărbătoarea Paștelui?

Apoi, oare chiar simbolurile în sine ne mântuiesc sufletul? **Sau credința în Jertfa Domnului Isus și trăirea vieții noastre într-o stare jertfitoare?**

Hrana spirituală oare ce reprezintă? Simbolurile (pâinea și vinul) sau învățăturile din Cuvântul lui Dumnezeu? Dacă ar fi pâinea și vinul, atunci ar însemna că trebuie să mâncăm zilnic Cina Domnului. Însă Domnul Isus ne vorbește de o altă hrană, adică orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.

Așadar, crezând în Jertfa Supremă a lui Isus care s-a adus pentru noi o singură dată și aducându-ne trupurile noastre ca o jertfă vie, aducem o jertfă de bun miros lui Dumnezeu Tatăl Cereșc.

Numai în felul acesta închinarea noastră adusă în „duh și adevăr” este una corectă, iar la revenirea Domnului Isus Hristos, vom primi răsplata cuvenită, de a sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov, în împărăția Sa.

– Săsăran Miron

„Hristos s-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora ... aducând mântuirea celor ce-L așteaptă.”

(Evrei 9:28)

Sărbătoarea Paștelor

Paștele este prima și cea mai importantă dintre cele șapte sărbători ale lui Dumnezeu, care a fost prăznuită pentru prima dată în jurul anului 1400 î. Hr., în luna Nissan, la sfârșitul zilei de 14 și începutul zilei de 15 (adică noaptea). În acea noapte evreii au părăsit Egiptul, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Această sărbătoare are o dublă semnificație: salvarea de la moarte a întâilor născuți a evreilor și eliberarea întregului popor evreu de sub robia egipteană.

Dacă medităm la textul din Exod 12:13, observăm că **sângele** mieilor era **un semn** vizibil, care oferea garanția salvării de la moarte a întâilor născuți.

Sărbătoarea Paștelui este urmată îndeaproape de Sărbătoarea Azimilor (15 Nissan), care durează șapte zile, în timpul cărora se mănâncă numai azimi (Levetic 23:6). Și **azimile**, la fel ca sângele, reprezintă **un semn** de aducere aminte a eliberării lor din robia Egiptului (Exod 13:6-9). Pomenirea acestei zile a fost păstrată de evrei și prăznuită din an în an, printr-o sărbă-

toare în cinstea Domnului, fiind totodată o lege veșnică pentru urmașii lor (Exod 13:10; Exod 12:14).

Sărbătoarea Paștelor în Noul Testament

În Noul Testament găsim scris că și Domnul Isus Hristos a prăznuit Paștele, împreună cu ucenicii săi (Marcu 14:12-21; Luca 22:7-20), ocazie cu care Isus face de cunoscut vânzătorul, adică pe Iuda.

Aici Mielul din Vechiul Legământ este înlocuit cu un altul, „Mielul lui Dumnezeu, care urma să ridice păcatul lumii!” (Ioan 1:29).

Isus, în noaptea în care a fost vândut, îi învăța pe ucenici cum trebuie să prăznuiască în continuare Paștele nou Testamental (1 Cor. 11:23), prin simboluri noi, care erau de data aceasta: **pâinea și rodul viței**. Pâinea (azima) reprezenta **trupul** Mielului lui Dumnezeu ce urma să se jertfească pe dealul Golgotei, iar rodul viței reprezenta **sângele** Legământului cel Nou, care urma să

se verse pentru mulți, spre iertarea păcatelor (Matei 26:28).

Această lucrare făcută de Domnul Isus Hristos, este numită în evanghelii „**Cina cea de taină**”, iar mai târziu apostolul Pavel o numește „**Cina Domnului**”, și toți cei o prăznuiesc la vremea hotărâtă, vestesc moartea Domnului Isus (1 Corinteni 11:26), indiferent dacă sunt evrei sau nu.

Ce sărbătorim la Paște ?

Cele mai multe grupări religioase sărbătoresc la Paște **învierea** Domnului, deși se cunoaște că Jertfa Mielului a avut loc cu câteva zile înainte de înviere. Paștele implică jertfire, nicidecum înviere. Deci semnificația sărbătorii Paștelui nu este învierea. Învierea nu e poruncită în Biblie să fie serbată, ea este sărbătorită la inițiativa oamenilor. Însă nu este nimic greșit în asta.

Apoi am auzit pe mulți frați spunând că ei la Paște sărbătoresc **Cina Domnului**. Vă rog să meditați la acest aspect: atât Paștele cât și Cina Domnului reprezintă numele unei sin-

gure sărbători, dar sunt despărțite de timp. „Paștele” este folosit ca nume de sărbătoare în Vechiul Legământ, iar „Cina Domnului” este folosit ca nume de lucrare în Noul Legământ. Deci „Cina de Paște” sau „Cina Domnului” reprezintă același lucru, schimbându-se doar simbolurile, care însă amândouă îl reprezintă pe Isus Mielul de Jertfă. (Cuvântul „paște” mai are și un alt înțeles în Biblie, adică acela de „jertfă”). Deci nu este corect să spunem că la sărbătoarea de Paște sărbătorim Cina Domnului. Ci mai degrabă putem spune că la Cina Domnului îl sărbătorim pe Isus, care este Paștele nostru (aici cuvântul „paște” este folosit cu înțelesul de jertfă, nu de sărbătoare).

De asemenea, ne punem întrebarea dacă la Paște sărbătorim **eliberarea evreilor** din robia Egiptului sau nu. Evident, răspunsul este NU. Mai degrabă ne putem aduce aminte de salvarea noastră, care a fost adusă de Domnul Isus când s-a jertfit pe cruce în locul nostru, **eliberându-ne de păcatul** morții și din întunericul în care eram (eliberare în mod spiritual). Acest aspect se poate înțelege prin deducție, din întreaga Biblie, însă nu este menționat printr-un verset biblic, care să arate că în seara Cinei sărbătorim **eliberarea** noastră din robia păcatului.

Singura semnificație biblică a sărbătorii Paștelui (sau Cinei Domnului), este amintită de Pavel, sub inspirația Duhului Sfânt, arătând că Isus este sărbătoritul nostru, El este Jertfa de Paște (1 Cor. 5:7), și ori de câte ori mâncăm și bem din simboluri (pâine și vin) **vestim moartea Lui** până va veni El (1 Corinteni 11:26).

Când trebuie să mâncăm Cina Domnului?

Simbolurile care stau la baza acestei lucrări sunt pâinea și vinul. Mâncând din ele, ne împărtășim cu trupul și sângele lui Hristos (1 Corinteni 10:16).

Isus a zis: „*Am dorit mult să mănânc aceste Paști cu voi înainte să sufăr*” (Luca 22:19,20). După aceea a făcut Cina Domnului, pe care ucenicii Săi aveau să o facă spre amintirea morții Sale (Luca 22:19, 20). Paștele era ținut o dată pe an. Prin urmare, este rațional ca Cina Domnului să fie ținută și ea anual. Când? În mod logic, primăvara, la vremea Paștelor, această zi fiind 14 Nissan (la sfârșitul zilei), indiferent în ce zi din săptămână cade.

Ziua de 14 Nissan a fost data la care se gândea Pavel atunci când a scris: „*Căci ori de câte ori mâncați această pâine și beți din acest pahar, vestiți moartea Domnului, până va veni El*.” (1 Corinteni 11:26).

Câteva întrebări pentru cititori, spre meditare

1) Domnul Isus a prăznuit vreodată Paștele conform Vechiului Legământ, adică la sfârșitul zilei de 14 Nissan? Avem dovada biblică?

2) Care este Ziua Praznicului la care fac referire evangheliștii Matei 26:17; Marcu 14:12, și Luca 22:7,15; data în care Isus a serbat Paștele? Era ziua de 13 sau de 14 Nissan?

3) Ce zi de Praznic era atunci când Isus a fost înaintea lui Pilat, după care a fost răstignit, menționat de către evangheliști în: Matei 27:15; Marcu 15:6; Luca 23:17; Ioan 18:39 și în Ioan 19:14? Era ziua de 14 sau 15 Nissan?

4) În ce zi a înviat Isus? În 16, 17 sau 18 Nissan? Sâmbăta sau duminica? Cât timp a stat Isus în mormânt?

Asupra întrebărilor de mai sus vă rog să facem o analiză, împreună, a mai multor traduceri ale evangheliilor, precum și ale altor date istorice. Datele vorbesc că pe timpul lui Isus, poporul de rând, împreună cu fariseii și cărturarii serbau masa de Paște la sfârșitul zilei de 15 Nissan, obicei apărut cu câteva sute de ani înainte de Hristos și devenit tradiție pentru întregul popor. Se pare că de aici evangheliștii vorbesc despre două Praznice, unul din perspectiva Legii lui Moise (*cel arătat în întrebarea nr. 2, care era 14 Nissan*) și celălalt din perspectiva populară (*cel arătat în întrebarea nr. 3, care era 15 Nissan*), care era cu o zi mai târziu față de cel prăznuit de Isus și ucenicii Săi, adică ziua răstignirii Lui.

Îi rugăm pe cei care au astfel de date, care ne pot ajuta la o mai bună înțelegere a scrierilor evangheliștilor, nu din deduceri sau păreri, să le trimită pe adresa redacției spre o analiză.

„*Harul să fie cu toți cei ce iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos în curăție. Amin*” (Efeseni 6:24).

– Nicu Remeșean

...Și așa a făcut Iosua!

E vremea să ne închinăm înaintea Lui, descălțați de toate părerile noastre bune despre noi, descătușați de trecut...

Bătrânul Moise s-a dus. Iosua cel ce stătea odinioară lângă el avea acum responsabilitatea de a conduce poporul spre Țara Făgăduinței.

Era plin de frică, dar Domnul i-a cerut să se îmbărbăteze și să-și clădească pașii pe Cartea Legii. Poporul i-a făgăduit ascultare. Avea oameni puternici și nerăbdători să intre în țara promisă. Și Dumnezeu era cu ei...

Au trecut Iordanul cum nu l-a mai trecut nimeni. Un popor întreg să treacă un râu fără să atingă apa! Podul lor era albia Iordanului: apele se opresc în amonte și altele curg în aval ca ei să treacă pe uscat, pe bolovani fierbinți și pe mărul nisipos uscat, care le aducea aminte de nisipul pustiei.

Apoi au gustat din grâul țării... căci mana a încetat.

În față le stătea Ierihonul cu ziduri mari de piatră. Probabil Iosua își făcea planuri, dar mai întâi trebuia să învețe ceva. Un om stătea în picioare în fața lui cu sabia scoasă din teacă.

„Iosua s-a dus spre el, și i-a zis: „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?” El a răspuns: „Nu, ci Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului, și acum am venit.” Iosua s-a aruncat cu fața la pământ, s-a închinat, și

i-a zis: „Ce spune Domnul meu robului Său?” și Căpetenia oștirii Domnului a zis lui Iosua: „Scoate-ți încălțămintele din picioare, căci locul pe care stai este sfânt.” și Iosua a făcut așa.” (Iosua 5:13-15).

Relatarea bilbică se încheie aici. Dar oare ce a însemnat ca Iosua să-și scoată încălțăminta din picioare?

Eu cred că în fața unei provocări, în fața unui examen al vieții, Dumnezeu vrea să-i arate că el, Iosua, stă pe ceva, stă pe un pământ sfânt, stă pe făgăduința lui Dumnezeu, calcă pe palma binecuvântării Sale. Trebuia să renunțe la încălțăminta lui de piele, și să calce, să simtă, să atingă pământul binecuvântării. Cred că acesta e înțelesul relatării.

Dacă azi ceva ne împiedică să fim biruitori până la capăt, e că uităm să ne dăm jos încălțăminta indiferenței sau încălțăminta „trecutului glorios”, a isprăvilor minunate și să atingem, să simțim că nu mâna noastră, ci mâna Lui ne ține. Ținem mult la ce avem, și ne plac și confortul și lucrurile de firmă și nu renunțăm ușor la ele. Asta e pielea tare a încălțăminteii ce o purtăm. Ne trezim și ni se pare normal că e o nouă zi. Întrebare: Ce am făcut noi pentru asta? Avem de toate

și nu ducem lipsă. Ce am făcut să le avem? Nimic. De ce numim „normal” simplul curs al vremii, de ce avem impresia că merităm?

E vremea în care să ne închinăm înaintea Lui, descălțați de toate părerile noastre bune despre noi, descătușați de trecutul glorios și să-l spunem că știm că suntem în mâna Lui, că știm că dacă avem ceva, avem de la El, dacă am fost cândva biruitori, am fost prin El.

E vremea să ne oprim și să-L recunoaștem Domn al vieții. Secretul cuceririi Ierihonului a stat aici: Iosua a conștientizat că a avut, că are și că va avea un Dumnezeu Atotputernic. Zidurile păcatului, ale obiceiurilor proaste, ale mândriei, ale indiferenței trebuie să cadă, dar atâta timp cât noi ne vedem puternici, cât vom crede că merităm, ele vor rămâne și vor fi bariera noastră în calea intrării în țara făgăduită. Să ne descălțăm de orice lucru care ne împiedică să nu-l simțim binecuvântarea Sa, prezența Sa.

Să nu mai visăm la trezire, la biruință dacă nu vom face asta. Să știm întâi că stăm pe binecuvântările Tatălui și apoi încălțați cu râvna Evangheliei Păcii să înaintăm.

– Natanael Emil Burdetiu

Isus Hristos, modelul nostru

„Să alergăm cu stăruință în alergarea care ne
stă înaintea, privind ținta la Isus...” (Evrei 12: 1-2)

*ne înfășoară așa de ușor, și să
alergăm cu stăruință în
alergarea care ne stă înaintea,*

2. *Privind ținta la Isus,
Căpetenia și Desăvârșirea
credinței noastre, care, pentru
bucuria care-l a răpusă înaintea, a
suferit crucea, a disprețuit
rușinea și stă la dreapta
scaunului de domnie al lui
Dumnezeu.”*

Există trei adevăruri impor-
tante menționate aici:

În primul rând, viața
creștină este asemănată cu o
pistă care a fost trasată pentru
noi mai dinainte. Nu noi tre-
buie să îi trasăm cursul, acest
lucru a fost făcut pentru noi.
Noi trebuie doar să alergăm pe
această pistă. În această aler-
gare nu trebuie să izbucnim
sau să sprintăm, ci e mai degra-
bă un maraton.

Ca să parcurgem această
cursă lungă, trebuie să arun-
căm tot ceea ce ne împiedică.
Acele lucruri poate nu sunt
întotdeauna păcătoase, totuși
ele ne rețin din alergarea
cursei. Din acest motiv trebuie
să le eliminăm din viețile
noastre.

În această cursă se subli-
niază două calități deosebite:
perseverența și răbdarea.
Pentru a ajunge la capăt va fi
nevoie neapărat de aceste
două calități.

În al doilea rând, trebuie să
privim ținta la Isus. Isus este
modelul și inspirația noastră.

Dacă ne luăm privirea de la
Isus pentru un timp oricât de
scurt, ne vom împiedica sau ne
vom pierde capacitatea de a
alerga cursa cu succes.

În al treilea rând, Isus este
„Căpetenia și Desăvârșirea
credinței noastre”. El este Cel
care pune totul în mișcare.
Poate recunoaștem faptul că
El este Căpetenia, dar putem
pierde din vedere că El este și
Desăvârșitorul. Isus nu numai
că a început o lucrare, ci o va și
termina. Noi trebuie să ne mo-
tivăm și să fim încurajați de
faptul că Isus a început cu noi
această cursă și tot El ne va da
capacitatea să o și terminăm.
El este Căpetenia și Desăvâr-
șirea.

Păstrează aceste trei lucruri
în mintea ta. În primul rând,
viața creștină este o cursă în
care traseul este marcat în fața
noastră. Va fi nevoie de răb-
dare pentru a termina această
cursă. În al doilea rând, pentru
a reuși, trebuie să privim ținta
la Isus. El este atât modelul, cât
și inspirația noastră. În al
treilea rând, El este Căpetenia
și Desăvârșirea credinței
noastre.

Atâta timp cât privim ținta
la Isus, El nu numai că ne va
pune în mișcare, ci ne va face
capabili să mergem înainte și
ne va aduce plini de succes și
triumfători la linia de sosire.

– **Camelia Viman**

Să începem prin a
pune o întrebare per-
sonală: ai un obiectiv
clar în viața ta? Sau ești târât
prin viață, fiind transportat
încolo și înapoi de către vâ-
nturile obiceiurilor și ale modei,
strivit de valurile lumii peste
care nu ai nici un control?

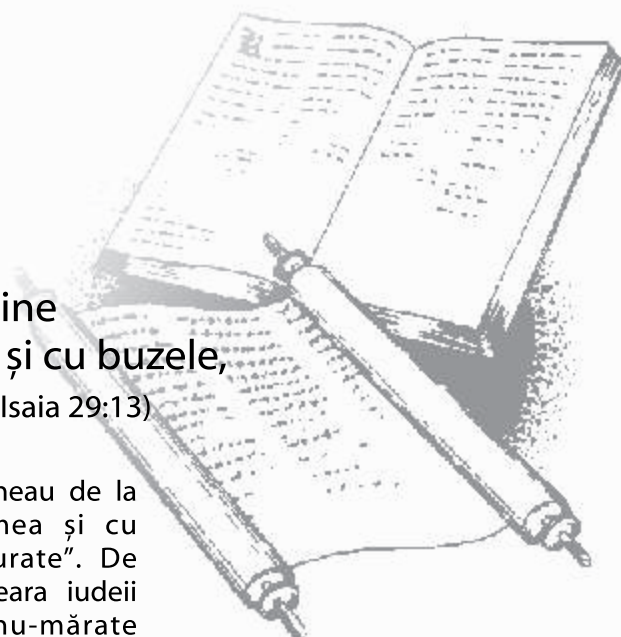
Nu există nimic mai tragic în
viață decât lipsa unei ținte.
Dacă țintești un nimic, poți fi
sigur că ai să-l nimeriști. Poți
să ai talent, inteligență, capa-
citate socială, însă fără un
obiectiv viața ta se va sfârși în
frustrare, împlinind foarte
puțin din ceea ce are valoare
permanentă.

Obiectivul nostru trebuie să
se fixeze pe o țintă corectă,
aceasta aducând în cele din
urmă cele mai mari avantaje și
binecuvântări ale vieții creș-
tine, în felul în care a plănu-
it-o Dumnezeu. Ea dă fiecăruia
dintre noi un obiectiv pentru a
trăi. Acest obiectiv este pro-
curat de noi prin credința în
Hristos. Prima imagine a vieții
creștine și a obiectivelor ei la
care ne vom uita, se află în Evrei
12:1-2.

1. „De aceea și noi, fiind
înconjurați de un nor așa de
mare de martori, să dăm la o
parte orice piedică și păcatul ce

Să nu fim farisei!

Domnul zice: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine.” (Isaia 29:13)

Când s-a ridicat cortina pentru a lăsa să înceapă actul doi al lucrărilor lui Dumnezeu cu oamenii, decorul pregătit pentru întemeierea Noului Testament era schimbat profund.

De la Maleahi se scurseseră aproximativ 400 de ani. Țara trecuse succesiv sub dominarea sirienilor, asirienilor, babilonienilor, egiptenilor, grecilor și la data când începea acțiunea Evangheliilor, se afla sub stăpânirea romanilor. Cei întorși din robia Babiloniană s-au dezvoltat într-o națiune numeroasă, cu tradiții noi. Evreii se numeau acum iudei, iar religia lor se instituționalizase sub numele de Iudaism. Pe lângă preoți și leviți, au apărut noi secte și grupări: saducheii, fariseii, cărturarii, irodiani și ziloți. Aceste grupări au apărut din râvna lor, conștiința fiind de faptul că neîmplinirea Legii cuprinse în Tora a pricinuit sute de ani de robie.

Fariseii

Aceasta a fost cea mai mare și mai influentă grupare din vremea Noului Testament. Numele ei este derivat de la verbul „paras” adică „a separa”. Dorința cea mai mare a fariseilor era să trăiască separați de rău. Ei duceau o viață plină de

restricții și se abțineau de la contactul cu lumea și cu persoanele „necurate”. De dimineață până seara iudeii treceau prin nenu-mărate ceremonii de curățire. Ei au ridicat ritualul spălării la același nivel cu practica rugăciunii.

Deși cărturarii și fariseii sunt pomeniți în Evangheliile aproape totdeauna împreună, nu toți cărturarii au fost farisei. Dar realitatea era că cei mai mulți farisei erau și cărturari. Același lucru se poate spune și despre preoți. Puteai să fii preot și să fii și fariseu, dar cei mai mulți preoți au aderat la partida saducheilor. Să fii cărturar însemna să ai o meserie (multiplicarea prin copiere a scrierilor sfinte).

Spre deosebire de saducheii, fariseii aveau la o interpretare alegorică a Legii. Dincolo de textul scris, ei au adăugat o sumedenie de reguli și rânduieli, care au format în timp „tradiția” religioasă a lui Israel. Esența învățăturii fariseilor era o îmbinare paradoxală între îngustimea ascetică a celor ce voiau să țină cu creștinismul Legea și monumentală mândrie a firii pământești. Singura cale pentru împăcarea acestor două extreme a fost „fățarnicia” (Matei 15:7; 16:3b; 23:13). Fariseii țineau morțiș la respectarea „formelor” care le

ascundeau trista realitate a goliciunii spirituale interioare.

Dintre toate grupările religioase de atunci, fariseii au fost cei mai aprigi dușmani ai Mântuitorului. În râvna lor nebună, ei îl pândeau la fiecare pas să-L prindă călcând prevederile Legii. Domnul Isus i-a înfruntat de multe ori în public, scoțându-le la iveală superficialitatea, fățarnicia, părerea lor bună despre sine și lipsa de înțelegere spirituală a Scripturilor.

După înălțarea Domnului Isus la cer, un alt fariseu, crescut „în cea mai îngustă partidă” a acestui ordin, a persecutat furibund Biserica. Dumnezeu a avut însă har și pentru dușmanii Lui. Pe drumul Damascului, Saul din Tars a fost trântit în praful pământului și a fost mântuit printr-o totală prăbușire lăuntrică și renegarea eului (Fapte 7:58; 8:1; 9:1-6; 26:4-11; Filip. 3:4-6).

Litera Legii sau Duhul de viață?

Analizând cele de mai sus, e normal să ne întrebăm: e bine să fim farisei sau nu?

Partea bună pe care o aveau fariseii era că ei cunoșteau foarte bine Legea și se străduiau să o împlinească din răspuțeri. Această râvnă exagerată care îi caracteriza, urmată de mândrie, avea să îi îndepărteze de favoarea lui Dumnezeu. Domnul Isus îi mostra aspru de mai multe ori, spunându-le:

„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi închideți Împărăția cerurilor: nici voi nu intrați în ea, și nici pe cei ce vor să intre, nu îi lăsați să intre.”

„Vai de voi, povățuitori orbi!... Toate faptele le faceți pentru ca sa fiți văzuți de oameni. Oricine se va înălța, va fi smerit; și oricine se va smeri, va fi înălțat.”

„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen, și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia. Povățuitori orbi, care strecurați tăntărarul și înghițiți cămila.”

„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi curățiți partea de afară a paharului și a blidului, dar înlăuntru sunt pline de răpire și necumpătate.”

„Vai de voi, pentru că pe dinafară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinăuntru sunteți plini de fățarnicie și de fărădelege.”

„Fățarnicilor! Bine a prorocit Isaia despre voi, când a zis: Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu

Domnul a zis: Voi, Fariseii, curățiți partea de afară a paharului și a blidului, dar lăuntru vostru este plin de jefuire și răutate.”

(Luca 11:39)

buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstește, învățând niște porunci omenști! ” (Citate din Evanghelia după Matei).

Citind cele de mai sus, am observat că în închinarea lor, fariseii puneau accent pe partea exterioară, adică pe ceea ce se putea vedea cu ușurință în viața lor, puneau baza mult pe litera Legii. Pe de altă parte, Domnul Isus accentuează îndeosebi partea interioară a închinării, adică cea duhovnicească. *„Închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește Tatăl”* (Ioan 4:23).

Apostolul Pavel, ca unul care a fost un fariseu înflăcărat, cunoscând bine învățăturile acestora, mai târziu scrie în scrisorile sale astfel:

„Dumnezeu ne-a făcut în stare să fim slujitori ai unui Legământ Nou, nu ai slovei, ci ai duhului; căci slova omoară, dar Duhul dă viață” (2 Corinteni 3:6).

„Ci ludeu este acela care este ludeu înlăuntru ; și tăierea împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă, un astfel de ludeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu” (Romani 2:29).

„Dar acum, am fost izbăviți de Lege, și suntem morți față de

Legea aceasta, care ne ținea robi, pentru că să slujim lui Dumnezeu într-un Duh nou, iar nu după vechea slovă” (Romani 7:6).

„În adevăr Legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții” (Romani 8:2).

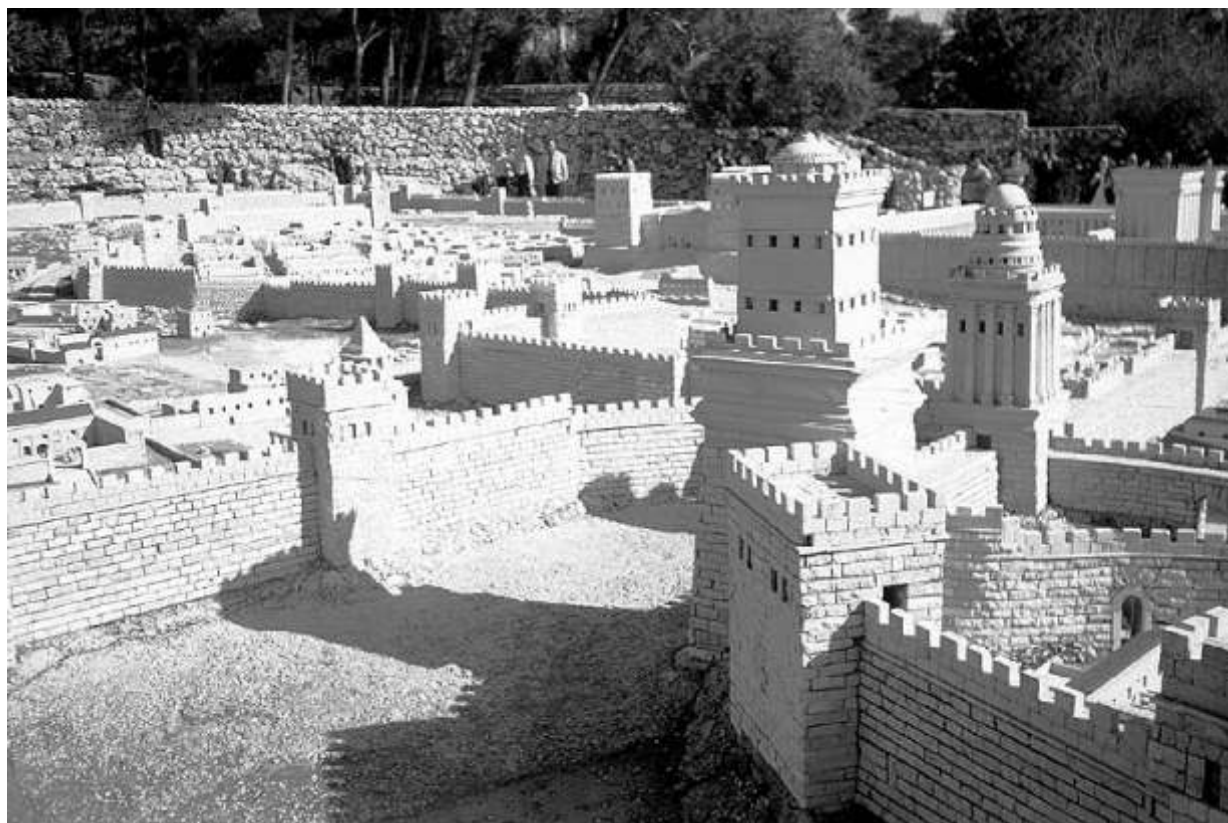
În concluzie, Dumnezeu să ne ajute să alungăm din viața noastră de închinare fățarnicia, formalismul, mândria, aroganța, păreriile bune despre sine și orice alte lucruri asemănătoare cu acestea pe care le aveau și fariseii.

Să-L căutăm pe Dumnezeu printr-o închinare adevărată în duh, având o inimă plină de sinceritate, căutând neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, blândețea, trăind cu smerenie și umilință. *„În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului nostru Isus Hristos”* (1 Petru 1:11).

Să luăm seama să ne ferim astfel de aluatul Fariseilor fățarnici și să ne prosternăm în fața Tatălui ceresc, cerând milă și ajutor, așa precum a făcut și Împăratul David când s-a văzut pierdut: *„Ai milă de mine Dumnezeule, în bunătatea Ta ! Spală-mă cu desăvârșire..., șterge toate nelegiuirile mele..., zidește în mine o inimă curată Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic ! Nu mă lepăda de la Fața Ta și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt. Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale...”* (Psalmul 51). Amin.

– Sorin Paul

Pietre vii, strălucitoare, în Templul lui Dumnezeu

Perioada cea mai glorioasă a poporului evreu în decursul istoriei a fost în timpul împăratului David. A fost și este unul dintre oamenii cei mai iubiți de Dumnezeu, de aceea a și fost numit „*un om după inima lui Dumnezeu*” (1 Samuel 13:14).

În timpul lui David, evreii au ocupat cele mai întinse teritorii, care fuseseră făgăduite de Dumnezeu lui Avraam cu mulți ani înainte. David, ajutat de Dumnezeu, cucerește popoare și națiuni, ajunge împărat peste tot Israelul (2 Samuel 5:3) cucerind și Ierusalimul, oraș care

este numit până azi „*cetatea lui David*” (2 Samuel 5:9).

Zidirea Templului

În Ierusalim își zidește David o casă pentru familia lui, casă care era special construită ca pentru un împărat, din lemn de cedru, adus tocmai din pădurile falnice ale Libanului. David a locuit în casa lui și s-a odihnit, și râvna pe care o avea pentru Domnul l-a cuprins și a zis prorocului Natan: „*lată! eu stau într-o casă de cedru, și chivotul Domnului locuiește într-un cort!*” (2 Samuel 7:2), voi zidi o casă lui

Dumnezeu, unde să locuiască.

Dumnezeu îi vorbește lui David prin prorocul Natan, spunându-i că n-a cerut acest lucru înaintașilor lui, însă îl va accepta după ce David se va culca în odihnă cu părinții lui, după aceea: „*Eu îți voi ridica un urmaș după tine care va ieși din trupul tău, și-l voi întări împărăția. El va zidi o casă Numelui Meu, și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției Lui. Eu îi voi fi Tată și El îmi va fi Fiu*” (2 Samuel 8:13-14).

Această profeție a Domnului nu a fost înțeleasă în totalitate atunci. Ei priveau doar la Solomon, fără să

cunoască întreg planul Domnului, care îl avea în vedere pe Mesia, Împăratul Împăraților, Hristos Domnul.

Solomon a început zidirea Casei Domnului, la Ierusalim, pe muntele Moria, locul unde fusese arătat tatălui său David și unde Avraam a fost încercat de Domnul. Templul pe care regele Solomon l-a zidit avea o arhitectură cerească, proiectată de Cel mai Mare Arhitect și Creator din toate timpurile. Pietrele zidului erau puse la locul lor, fără ca acolo să se audă bătaie de ciocan; toate se potriveau perfect. Lemnul de cedru și chiparos dădeau frumusețe clădirii. Apoi a căptușit toată casa cu aur, a acoperit cu aur tot altarul care era în Templu.

Timp de șapte ani Solomon a zidit Casa Domnului, apoi se rugă Domnului să o sfințească. Dumnezeu sfințește Casa, dar face o remarcă foarte importantă: „*Dacă vă veți abate de la mine, voi și fiii voștri, dacă nu veți păzi poruncile Mele și legile Mele pe care vi le-am dat, dacă vă veți închina altor dumnezei străini... atunci voi nimici pe Israel și casa aceasta pe care am sfințit-o, atunci vă voi lepăda de la Mine și Israel va ajunge de răs și de pomină printre toate popoarele...*” (1 Împărați 9:6-7).

Neascultarea poporului și dărâmarea Templului

Nu durează mult ascultarea evreilor de Dumnezeu, și uită de El; atunci și Dumnezeu îi părăsește.

Prorocul Ieremia trăiește în perioada cea mai tulbură din

**„Sunteți zidiți pe temelia apostolilor
și prorocilor, piatra din capul
unghiului fiind Isus Hristos, iar toată
clădirea bine încheată crește
ca să fie un Templu Sfânt... un locaș
al lui Dumnezeu prin Duhul.”**

(Efeseni 2:20-22)

istoria evreilor, vremea când se pregătea dărâmarea Templului și a Ierusalimului, și ducerea poporului evreu în robia Babilonului. Aceste fapte s-au petrecut o dată cu năvălirea vestitului Nabucodonosor, împăratul Babilonului (604-597 î.Hr.). Robia avea să dureze 70 de ani.

Profetul Ieremia a descris ca un martor care a văzut cu ochii lui, cu multă jale, dărâmarea Templului și a Ierusalimului și robia babiloniană. El vede de asemenea și timpurile de lumină ale venirii lui Mesia, a cărui împărăție o vede ca un Nou Așezământ, a cărui legi nu vor fi scrise pe table de piatră, ci pe tablele inimii, Mesia fiind un sol trimis de Dumnezeu să facă dreptate pe pământ.

Zidirea celui de al II-lea Templu

Pedepsele asupra evreilor au ajuns la capăt, și Dumnezeu îngăduie rezidirea Templului în Ierusalim, prin împărații Cir și Artaxexe, de pe vremea prorocului Ezdra. Templul își recapătă strălucirea de mai înainte. Slujbele se reiau după o lungă pauză.

Imperiul Roman ocupă teren în Orient, stăpânind țara evreilor.

Isus vestește dărâmarea Templului din Ierusalim și zidirea Templului duhovnicesc

În aceste vremuri se naște Mesia Împăratul Împăraților și Regele Regilor care vestește dărâmarea Templului din Ierusalim (Matei 24:11-2), precum și zidirea Bisericii Sale ca templu duhovnicesc, aparținând Noului Așezământ pe care avea să îl instaureze.

Dărâmarea Templului din Ierusalim are loc în anul 70 d. Hr., pe timpul Imperiului Roman.

V-ați întrebat vreodată de ce Isus vestește și acceptă dărâmarea Templului? Pentru că El dorea ceva duhovnicesc, jertfe izvorâte din adâncul inimilor, aduse în duh și în adevăr.

Între timp, Isus Hristos lucrează la zidirea Casei lui Dumnezeu pe plan spiritual. Slujitorii ei au scris în inima lor Legea lui Dumnezeu, bazată pe Noul Legământ, stropit cu sângele unui Fiu de Dumnezeu.

Locul zidirii Casei lui Dumnezeu este chiar El, Mielul Divin, piatra lepădată de zidari, pusă în capul unghiului.

Numai prin El se poate intra în această casă, căci Isus este Calea, Adevărul și Viața.

Casa lui Dumnezeu, numită și Biserica, este zidită pe Isus Hristos, iar temelia sunt apostolii și prorocii din acele timpuri. „*Sunteți zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos, iar toată clădirea bine încheagată crește ca să fie un Templu Sfânt... un locaș al lui Dumnezeu prin Duhul.*” (Efeseni 2:20-22).

Adevăratele pietre vii

Duhul Sfânt dă viață pietrelor din care este alcătuită Casa lui Dumnezeu. Aceste pietre care sunt așezate în această mare structură, sunt alese și ajustate de însuși Arhitectul și Constructorul acestei zidiri. Noi nu puteam alege locul unde să fim puși, această lucrare o face Dumnezeu.

Pietrele sunt așezate, toate, în legătură cu Isus Hristos, El fiind piatra de temelie, iar apostolii fiind zidiți pe aceasta. Dacă suntem uniți în Hristos, atunci suntem parte a clădirii Templului, iar dacă nu suntem uniți în Isus, atunci facem parte din altă clădire, care însă nu este Biserica lui Dumnezeu.

Pietrele sunt de forme și dimensiuni diferite, poate chiar din materiale diferite, dar fiecare este folosită în diferite funcții ale clădirii. Cât de

adevărat este lucrul acesta referitor la Biserica lui Hristos! Avem tendința să punem toți oamenii în același tipar, dar este nevoie de varietate!

Pietrele sunt prinse una de alta. O piatră nu stă în clădire prin ea însăși. Noi nu putem să stăm singuri. Stăm împreună cu alți creștini. S-ar putea să nu le vezi pe toate celelalte pietre din clădire, însă tu ești unit în dragoste cu ele în acel mare Templu.

Pietrele Templului sunt vii, alese, modelate și așezate nu pentru a atrage atenția asupra lor, ci pentru a contribui la o măreață clădire în care să locuiască Dumnezeu, aducându-se jertfe plăcute Lui: „*Și ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.*” (1 Petru 2:5).

Ce suntem noi în Biserica lui Hristos?

Suntem o piatră solidă, pe care să poată conta stăpânul la nevoie, sau suntem un fir de nisip care cade din fundament la prima adiere de vânt? Dacă aluneci din zidire, vei face o spărtură, căci locul în care erai se va cunoaște. Atunci zidarul va aduce o altă piatră în locul în care erai tu, iar pe tine te va arunca.

Dacă noi ascultăm de Cuvântul Domnului, și-l păzim, dacă suntem ciopliți și lucrați de Marele Zidar și Arhitect, dacă suntem

**Duhul Sfânt dă viață pietrelor...
Pietrele sunt așezate toate, în relație cu Isus Hristos...
Pietrele sunt prinse una de alta...**

zidiți de El, și dacă noi, ca pietre vii, stăm nemișcați în locul în care ne-a pus, atunci nimeni și nimic nu va strica edificiul. Dacă nu păzim Cuvântul lui Dumnezeu, dacă nu suferim ciopliturile ciocanului Său, atunci părțile ascuțite (deformate) ne vor face încetul cu încetul să alunecăm.

Dumnezeu împreună cu Fiul Său lucrează astăzi la zidirea Bisericii. Duhul Sfânt dă viață pietrelor din care este alcătuită Casa lui Dumnezeu, și le modelează în așa fel, încât, bine încheagate și legate prin mortarul dragostei lui Dumnezeu, să alcătuiască Biserica, precum o stâncă de granit care să nu se mai poată dărâma niciodată.

Facă Domnul ca tu și eu să fim pietre vii, strălucitoare în Templul Său. Amin.

– Dinu Rodilă

Să ascultăm de Cuvântul Domnului, să ne lăsăm prelucrați de însuși Marele Zidar și Arhitect...

Hristos în noi, nădejdea slavei

Trăind într-o lume robită de Satan și înfășurată în lanțurile fărădelegii, suntem înclinați uneori să ne afirmăm neputința noastră în fața ispitelor sau a încercărilor de care ne lovim zilnic.

Întrebarea care ar trebui pusă în dreptul fiecăruia dintre noi ar fi aceasta: „De ce acest declin în viața noastră?” Care este cauza neputinței noastre în sporirea binelui și a faptelor bune?

Răspunsul aș vrea să fie dat pe baza unei analize făcute în dreptul lui Pavel. El mărturisește despre sine: „Când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul din launtru îmi place Legea lui Dumnezeu, dar văd în măduarele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului...” (Romani 7:21-25).

Din versetele citate reiese neputința lui Pavel de a face binele, cu toate că avea voință. Ceea ce domina în el era legea păcatului, dictată de carnea lui. Ea este împotriva Legii lui Dumnezeu, pregătindu-ți terenul pentru a păcătui.

Pavel se vede constrâns de această lege și obligat oarecum să cedeze în favoarea ei: „Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, îl fac!” (Romani 7:19).

. Motivat de acest lucru, el afirmă: „Știu în adevăr că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac” (Romani 7:18). Pavel și-a văzut neputința și incapacitatea de a acționa potrivit voii lui Dumnezeu și a Legii Sale, atâta timp cât a pus accent pe omul lui firesc, pe carnea lui, care, conduse fiind de legea

rește” (Filipeni 4:13). De data aceasta privim înspre Pavel dintr-un alt unghi și vedem în el o altă făptură, îl vedem pe Hristos, care a luat naștere în el. După firea lui, după omul cel vechi, Pavel nu putea niciodată să facă această afirmație, pentru că în firea lui s-a văzut neputincios și incapabil să facă ceva bun. Dar de data aceasta nu mai era Pavel în sine, ci era Hristos care era în el. El afirma: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2:20).

Care este cauza neputinței noastre în sporirea binelui și a faptelor bune?

păcatului, nu se pot supune voii lui Dumnezeu.

Punctul important la care am vrut să ajung este acesta: atâta timp cât încă nu am călcat pe eul nostru și nu am răstignit firea noastră pământească, împreună cu patimile și poftele ei, să nu ne mirăm de eșecurile care apar în viața noastră de credință.

Ca să trăim conform principiilor lui Dumnezeu și ca să avem viața lui Hristos, trebuie să existe lepădare de sine.

Pavel care avea dotința de a face binele, dar era împiedicat de multe ori, afirma totuși: „Pot totul în Hristos care mă întâ-

Acum iubite cititor, după aceste câteva îndemnuri, te rog pune-ți în analiză viața ta și întreabă-te dacă s-a născut cu adevărat Hristos în tine. Vei cunoaște lucrul acesta atunci când vei observa că nu mai trăiești tu, ci Hristos. Omul tău vechi împreună cu poftele lui a fost înlocuit de o nouă făptură, care are cu totul alte priorități și alte preferințe.

Doresc ca în acțiunile noastre, în vorbirea noastră, în manifestarea darurilor duhovnicești să nu mai fim văzuți noi, ci să fie văzut Hristos în noi. Atunci vom putea spune și noi: Hristos în noi, nădejdea slavei!

– Daniel Buhai

Ești tu plin de Duhul Sfânt?

Ce înseamnă a fi plin de Duhul Sfânt?

În primul rând trebuie să menționez că Duhul Sfânt este Duhul lui Dumnezeu, prin care El își manifestă puterea și personalitatea. Așadar, să nu ne așteptăm doar la un fel de manifestare, deoarece umplerea cu Duhul Sfânt a slujitorilor lui Dumnezeu a luat diferite forme, acestea fiind reprezentate de o serie de roade și daruri ale Duhului Sfânt.

Astfel, aflăm din Biblie că atunci când oamenii au fost plini de Duhul Sfânt, ei au avut următoarele manifestări:

- au fost plini de înțelepciune, cunoștință, pricepere (Exod 31:3-5; Deut. 34:9; Fapte 6:3);
- au fost plini de putere fizică (Judecători 14:6,19);
- au fost plini de putere și îndrăzneală în a demasca păcatul (Mica 3:8);
- au fost plini de putere de convingere (Luca 1:15-17);
- au rostit cuvinte profetice, deci umplerea cu Duhul Sfânt aduce uneori darul profeției (Luca 1:41,67; Ioel 2:28,29);
- au avut îndrăzneală în vestirea și învățarea Cuvântului (Luca 4:14,15; Fapte 4:8,31; 9:17-22);
- după evenimentul cincizecimii, uneori umplerea cu Duhul Sfânt a constat în primirea darului vorbirii în alte limbi (Fapte 2:2-4), în primirea de viziuni supranaturale (Fapte 7:55);
- cel ce este plin de Duhul Sfânt este plin de credință și bunătate (Fapte 11:24);
- rostește cuvinte autoritare și ce declară se împlinește (Fapte 13:9-11);
- e plin de bucurie (Fapte 13:52);
- omul plin de Duhul Sfânt vorbește cuvintele lui Dumnezeu, îi cântă cântări de laudă din toată inima, are o atitudine de mulțumire și încredere în Dumnezeu și de supunere față de frații săi (Efeseni 5:18-21);

– el nu mai împlinește pofta firii păcătoase, ci manifestă roadele Duhului care sunt: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, stăpânirea de sine (Gal. 5:16).

Prin urmare, cercetează-te în lumina Cuvântului lui Dumnezeu pentru a vedea dacă ești născut din nou, dacă ai experimentat umplerea cu Duhul Sfânt, indiferent de forma de manifestare.

Ce trebuie să facem practic pentru ca să fim umpluți cu Duhul Sfânt?

1.) Roagă-te smerit lui Dumnezeu și mărturisește-ți păcatele Lui (1 Ioan 1:8,9), cere-l să te umple cu Duhul Sfânt (Luca 11:5:18) și mulțumește-l prin credință pentru acest dar și pentru toate lucrurile (1 Tesal. 5:5:18). Învăță să ai o inimă mulțumită și încrezătoare și să faci cât mai multe rugăciuni de mulțumire, și la bine, și la rău (Efeseni 5:20).

2.) Hrănește-te din Cuvântul lui Dumnezeu și meditează profund asupra lui (Efeseni 3:16); împărtășește fraților și surorilor acest Cuvânt, precum și celor din lume (Matei 28:19,20; Fapte 1:8).

3.) Păzește-te de păcat și de orice formă a răului, fii plin de har, de iubire, de iertare (1 Tesal. 5:22; Gal. 5:22,23, Col. 3:12-14), căci dacă trăiești în păcat sau păstrezi amărăciunea, ura și nu ierți, nu poți fi umplut cu Duhul Sfânt (Matei 6:14,15; Evrei 12:15).

Duhul Sfânt fluctuează în credincios în funcție de credința și iubirea pe care o are și de

relația lui cu Dumnezeu. În măsura în care ne golim de eul nostru, în aceea măsură suntem umpluți de puterea lui Dumnezeu, care ne va ajuta să biruim în lupta cu păcatul. Fiecare credincios are parțial din Duhul Sfânt, pentru că acesta ne ajută să credem, apoi să ne botezăm în apă. Însă pe parcursul vieții, omul trebuie să caute umplerea cu Duhul Sfânt, adică viețuirea permanentă cu Dumnezeu în suflet și trăirea prin credință.

Orice creștin devine un copil al lui Dumnezeu cu adevărat, atunci când în viața acelui credincios se manifestă lucrările Duhului Sfânt din plin. Atunci el gustă anticipat din moștenirea cerească, primind arvuna sau avansul Împărăției lui Dumnezeu (Efeseni 1:13; Coloseni 1:13; Evrei 6:4,5).

Primirea Duhului Sfânt constituie și pecetluirea cu puterea lui Dumnezeu, adică sigilarea ca proprietate a Lui și ca părtași Noului Legământ (Efeseni 4:30; Evrei 10:15-20).

(urmărește edițiile viitoare ale revistei „Răsunet” și vei găsi răspunsuri la următoarele întrebări: „Ce este botezul cu Duh Sfânt și ce se realizează atunci?” și „Au încetat darurile Duhului Sfânt?”)

– Ana R.

Îți mulțumesc!

Cu inima și gura mea
Cu tot ce am te preamăresc
Îți cânt osana, aleluia!
Pe Tine eu Te proslăvesc.

Cu mila ta nemărginită
Pe noi, Isuse, ne-ai iertat,
Ne-ai dat o șansă nouă-n viață,
Ne-ai scos din moarte și păcat.

Lumina ce ne-a îndreptat
Înspre cărarea cea îngustă,
Trimisă-a fost de Tin' Isus
'Naintea noastră să ne-ndrume.

Rămâi cu noi în orice zi,
Veghează Tu în viața noastră,
Căci doar așa vom câștiga
O viață veșnică cu Tatăl.

– Corina Viman

Întoarce-te, te rog !

Când în Sion vor înflori măslinii,
Și în Saron lăstari vor da smochinii,
La noi, de aur spicele din plini
Secerători așteaptă, să le despartă de neghini.

Biserici înțelepte... lumina întetesc,
Și trâmbița din noapte, răsună din alamă,
Străjerii de pe ziduri, sfârșitul prevestesc
Și în etern un zvon la pocăință cheamă !

Cum poți să stai pierdut în efemer?
Când freamătă văzduhul și țărâna fierbinte!
Când tunetele sumbre cutreieră prin cer,
Și morți la judecată ieși-vor din morminte !

Tu dormi acuma și nu știi că în zori
Istoria stă gata de ora doisprezece?
Nu trec prin tine oare acum adânci fiori?
Și-n viața ta, nu simți ce se petrece?

Întoarce-te, te rog! Și vezi-ți decăderea!
Și prăbușirea-n lumea de păcate.
S-aștepți și tu cununa și-nvierea.
Acum te rog! Cât încă se mai poate!

Amin

– Nastase Gheorghe

De ce râde Ismael?

(urmare din numărul trecut)

Astfel, Avram se întoarce din Egipt la altarul Domnului din Betel, locul unde mai chemase Numele lui Adonai. După lupta cu Chedor-Laomer și împărații lui, ajunge să-l cunoască pe Melhisedec care era împărat peste Salem, Cetatea Păcii, și Mare Preot, slujitor al Dumnezeului Cel Prea Înalt. El îl va întâmpina pe Avram cu pâine și vin (după rânduiala preotească a altarului divin, instituit ca principiu fundamental în jertfelnicul sacru al Celui ce avea să fie „Pâinea Vieții” și „Vinul-sânge” al stropirii, curățirii și iertării eterne).

Anii trec, iar Avram îi amintește Domnului că va muri și nu are moștenitori. Atunci Domnul îi arată stelele cerului, care cuprind numărul fiilor lui. Avram crede lucrul acesta și i se socoțește neprihănire.

Dar Sara nu mai are răbdare, multă vreme nu acceptase concurența lui Agar, o detestase acceptându-i statutul de roabă, nicidecum de co-soție pentru soțul ei. Se vede falimentară în rolul ei de femeie, gândul la moștenitor îi roade sentimentul maternal, se simte frustrată și în cele din urmă acceptă compromisul, dându-și roaba lui Avraam.

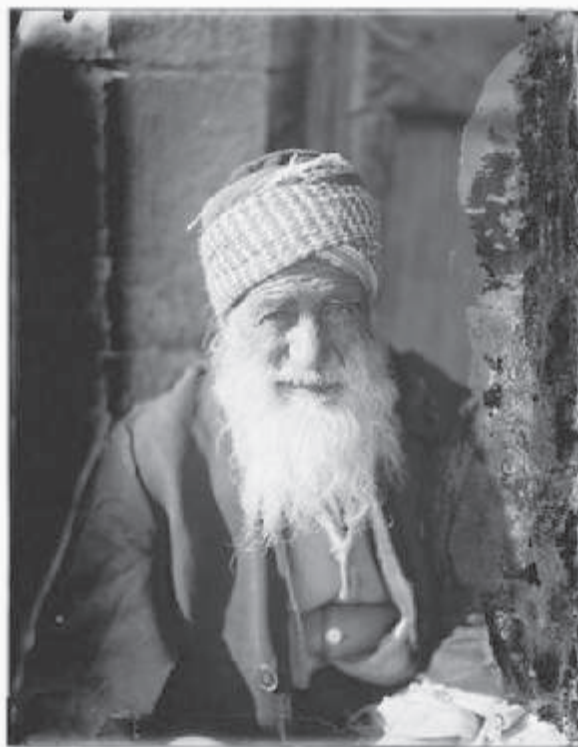
Avram avuse multe roabe tinere și frumoase, putea să își ia una dintre ele, toate fuseseră cumpărate din Mesopotamia și din mijlocul popoarelor care îl înconjurau, dar Sara i-o recomandă pe Agar, căreia Avram îi schimbaseră numele, căci era cuprinsă în „contractul” din Egipt.

Avaam acceptă sugestia Sarei și intră la Agar, care se uită cu superioritate la Sara, căzută pe locul doi. În antichitate era o cinste pentru femeia care putea să îi aducă soțului ei un copil, în special când colipul era

Ismael a râs și „râsul” acela l-a despărțit de Isaac pentru totdeauna. A fost un râs de despărțire până în ziua de azi. Deci râsul poate despărți.

întâiul născut. Din această cauză Sara își vede statutul amenințat.

Dar roaba Agar ajunge fugară, urmând apoi să se întoarcă la Avram și la Sara când îl va naște pe Ismael (Dumnezeu aude).

Avram avea 86 de ani când s-a născut Ismael. După 13 ani, Dumnezeu îl cheamă din nou pe Avram și îi schimbă numele în Avraam (tatăl unei mulțimi), iar al lui Sarai în Sara (Prințesă). Curios este faptul că Dumnezeu o face pe Sara la 89 de ani „Prințesă” pentru Avraam.

Prin Ismael, Avraam vede problema moștenirii rezolvată, însă Dumnezeu nu! Cu această schimbare de nume, Dumnezeu îl face pe Avraam să înțeleagă că El nu a renunțat la scopul Său.

În ciuda vârstei înaintate (89 de ani), îi spune și Sarei că ea va fi mama multor națiuni, lucru care îl face pe Avraam să râdă (Geneza 17:17); e pentru prima dată când Biblia menționează că Avraam râde în inima lui (de ce oare?), și nu numai atât, dar îi zice lui Dumnezeu: „Să trăiască Ismael

înaintea Ta!” Dar Dumnezeu îi spune și numele fiului care i se va naște, Isaac.

În Geneza 18:12,13 citim că și Sara a râs, însă ea tăgăduiește, atitudine care îl intrigă pe Domnul „Ba da ai râs” (Geneza 18:15). Domnul Când face făgăduințe nu râde, nici nu glumește. El vorbește serios, Cuvântul Său e serios și trebuie luat întotdeauna în serios, nicidecum în glumă, cum au ajuns unii creștini de azi să ia în derâdere Cuvântul lui Dumnezeu. Acest lucru i-a costat pe Avraam și pe Sara, și îi costă pe toți cei care fac la fel.

Isaac se naște când Avraam are 100 de ani, iar Sara 90. Dumnezeu vede o bucurie în lucrul acesta, o făgăduință împlinită, dar nu de aceeași părere e Sara, care îi impută lui Dumnezeu lucrul acesta: „Dumnezeu m-a făcut de râs, oricine va auzi va râde de mine”(Geneza 21:6,7). Așa fac și oamenii din zilele noastre când naște o creștină, nu știu decât să râdă, dar să nu uităm că râsul lor se va preface în tânguire (Iacov 4:9).

Vine vremea când Isaac trebuie să fie înțărcat. În Orient, la oamenii bogați, cu anumite ocazii speciale (nașterea, înțărcarea, căsătoria) se dădea câte un ospăț mare la care erau invitați toți membrii familiei, rudeniile și prietenii. Motiv și pentru Avraam să își invite toți ai casei, slujitori, argați, robi și roabe. Printre invitați erau și Agar cu Ismael. Cu asemenea prilej aveau loc tot felul de procesiuni religioase, cu fasturi și ritualuri care mai de care mai pompoase, din care nu lipseau nici tunicile preoțești. Când s-a declarat încheiat timpul de alăptare, copilului i s-a oferit prima bucătică de pâine în-

muiată în vin, cu rugăciunea unei procesiuni de binecuvântare părintească, în care s-a rostit Numele lui Adonai și Elohim peste Isaac, ca fiu al făgăduinței cerești.

Când toată lumea trăia emoția prezenței divine, pe Ismael îl apucă râsul, lucru observat de Sara. Ismael, în naivitatea lui de adolescent de 16 ani, devine ridicol râzând de un copil de 2 ani.

Nu i-a plăcut Sarei râsul lui Ismael, dar nici Domnului râsul ei și al lui Avraam, dar să nu uităm că Legea dreptății e în funcțiune în toate vremile, chiar și azi, bazată pe principiul „cum ai făcut, așa ți se va face”.

A râs Sara? Ismael râde și el! Iată de ce râde Ismael! Atât de mult i-a durut pe Sara și pe Avraam, care abia atunci au înțeles de ce Domnul i-a pus așa un nume lui Isaac, adică „El râde”.

Pentru că Ismael a râs, și Isaac va râde. Mă întreb oare cine va râde ultimul? Un proverb spune: „Cine râde la urmă, râde mai bine!”

În calitate de cercetători ai Bibliei suntem provocați să răspundem la această întrebare Cine va râde ultimul? Ismael sau Isaac? Când va avea loc acest „râs”? Râsul este terapeutic, exprimă o stare de bună dispoziție, se manifestă cu bucurie și veselie. Nu poți însă să râzi oriunde și oricând. Sunt momente bine motivate. Pentru Ismael nu era un moment de râs, dar a râs, și „râsul” acela l-a despărțit de Isaac pentru totdeauna. A fost un râs de despărțire până în ziua de azi.

Deci râsul poate despărți. Dacă te desparte de fratele tău, atunci e ceva grav, înseamnă că ai râs și poate ai făcut-o primul.

Închei aceste rânduri cu concluzia că „râsul își are vremea lui, iar plânsul are vremea lui” (Eclesiast 3:4), dar va veni vremea când oamenii nu vor mai râde, ci Domul „va râde”... „în ziua aceea”(Psalmul 2:4).

Domnul să ne ajute să fim în toată vremea oameni maturi și serioși pe calea credinței. Amin.

– Pastor **Daniel Feurdean**
Hunedoara

Exemplu

Fă-mă Doamne un exemplu,
În viața-aceasta pe pământ,
Precum Samuel la Templu,
Umple-mă cu Duhul Sfânt.

Ca și Daniel în groapa
Cea de lei împresurată,
Plin, o Doamne, de credință
Să rămân eu viața toată.

Și-n necazuri, și-n ispite,
Cu nădejde pe cărare
Să înaintez în lupte,
Ca și Iov în încercare.

Și răbdarea să îmi fie
Arma mea în lupta grea,
Ca să pot ierta întruna
Când e greu... și pururea.

Vreau Isuse-ntotdeauna
Să rămân în viața mea,
Ca să fiu un viu exemplu
Acelor din casa mea.

– Ioana Paul

Fum, religie și sânge în Orientul Mijlociu (II)

În numărul 1 al revistei rămăsesem cu studiul profeției despre Islam la cartea Apocalipsa capitolul 8. După aceste lucruri, apare un înger care zbura prin mijlocul cerului (vs. 13) și zicea cu glas tare: „vai, vai, vai de locuitorii pământului din pricina celorlalte sunete de trâmbiță, ale celor trei sunete de trâmbiță care au să mai sune”.

Cele trei „vaiuri” sunt răspunsul lui Dumnezeu la apostazia bisericii. Primul „vai”, toți interpreții începând din sec.VIII l-au recunoscut ca fiind Islamul.

Islamul s-a născut cu scopul de a conduce lumea. Când imperiul islamic a fost stabilit, în anul 634 d.Hr, în răstimp de șapte ani (640), esența imperiului a fost creată. Când îngerul al V-lea sună din trâmbiță, o stea cade din cer semnificând un conducător religios decăzut, care a inaugurat o religie răstăcită a cărei izvor nu este din cer, ci este din adânc („i se va da cheia fântânii Adâncului” Apoc. 9:1). Soarele și cerul s-au întunecat de fumul fântânii (soarele este un simbol al luminii Evangheliei), din fum au ieșit lăcuste pe pământ cărora li s-a dat o putere asemănătoare cu cea a scorpiilor pământului și li s-a impus să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeață, nici vreun copac, ci numai să-i

chinuie pe cei care nu au pecetea lui Dumnezeu.

Abu Bakr, primul calif după Mohamed, cerea imperativ în programul lui de război împotriva necredincioșilor (începutul Jihadului), ca niciodată să nu fie distruși „smochinii”, „livezile”, adică să îi respecte pe oamenii care se închină lui Dumnezeu, împlinind astfel în mod literal profeția. Li s-a dat putere nu să-i omoare, ci să-i chinuiească pe oameni timp de cinci luni, și chinul lor era precum chinul scorpionului, sugerând o tactică de război numită „atacă și fugi”, pe care în

zilele noastre o recunoaștem cu ușurință. Puterea acestor scorpii era în coada lor, ei impunându-se prin învățături religioase false și profeți mincinoși („Bătrânul și dregătorul sunt capul, și proorocul care învață pe oameni minciuni este coada.” Isaia 9:15). Oamenii vor căuta moartea și n-o vor găsi. Islamul i-a făcut pe oameni să caute moartea, prin puterea cozii lui, astfel că, dacă în mod normal orice soldat fuge de moarte, soldatul islamic caută moartea. Musulmanii aveau ca împărat pe îngerul adâncului care se cheamă Abaddon sau

Apollion, fiind animați astfel de puterea unui profet mincinos.

Conform relatărilor profetice, scorpionul arab (Apoc. 9:10) va vătăma pe oameni timp de cinci luni profetice, sau 150 de ani (conform principiului biblic o zi pentru un an). Îngerul Adâncului sau Distrugătorul (semnificația numelui său) din Apocalipsa este conducătorul spiritual al islamului, numit calif. Califul a devenit împărat atunci când un sultan turc a devenit calif, sau un fel de papă al islamului. Primul război pe care Islamul l-a dus împotriva creștinilor, condus de un împărat calif, a fost în 1229 la 27 iulie. Dacă adunăm 150 de ani la această dată, obținem anul 1449, când se face un tratat între împăratul de la Constantinopol și sultanul calif, tratat care durează foarte puțin, și anume până în 1453, când sultanul cucerește Constantinopolul.

„Îngerul al șaselea a sunat din trâmbiță, cea dintâi nenorocire a trecut, însă iată că mai vin încă două nenorociri după ea” (Apoc. 9:12). După aceasta sunt dezlegați cei patru îngeri de la râul Eufrat. În imperiu apar certurile pentru

putere și aceasta slăbește legăturile și forța Islamului. Acești patru îngeri stau gata pentru un an, o lună, o zi și un ceas profetic, care conform principiului biblic o zi pentru un an, reprezintă: $360 + 30 + 1 \text{ an} + 2 \text{ săptămâni}$, care adunați la 1449 ne aduc în anul 1840 la 11 august. În acest an califul nu mai dorește să rămână conducătorul războiului sfânt și imperiul islamic (reprezentat în principal de Turcia) se prăbușește. Dacă ne gândim la timpul actual, Bin Laden dorește reînființarea califatului, dar profeția ne spune că nu va

reuși, deoarece califatul a fost lăsat de Dumnezeu și înlăturat de Dumnezeu în 1840, conform profeției.

„A doua nenorocire a trecut, dar iată că a treia nenorocire vine curând” (Apoc. 11:14). În timpul celei de-a treia nenorociri va începe mânia neamurilor și vor fi nimiciți cei ce prăpădesc pământul. Islamul a fost îngăduit de Dumnezeu ca o pedeapsă asupra creștinismului, căci aceștia nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se închine idolilor, nici de uciderile lor, nici de desfrăurile lor, nici de furtişagurile lor. După toate aceste lucruri urmează să sune din trâmbiță îngerul al șaptelea și „taina lui Dumnezeu” se va încheia.

Noi suntem în timpul dintre trâmbița a șasea și a șaptea și de acum Dumnezeu îi spune lui Ioan: „Trebuie să proorocești din nou cu privire la multe neoroadе, neamuri, limbi și împărați”, marcându-se astfel sfârșitul unei perioade profetice.

– Tudor Remeșan

(Va urma)

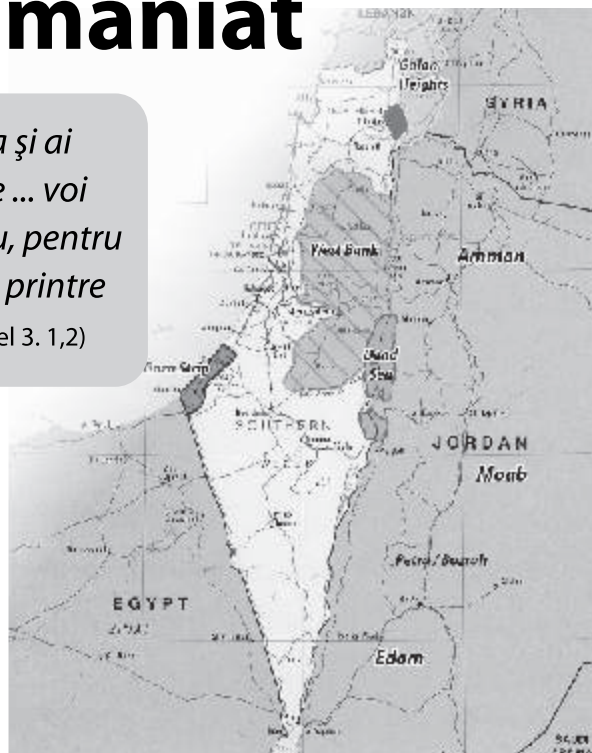
Neamurile Î-au împărțit țara și Domnul S-a mâniat

„Când voi aduce înapoi pe captivii lui Iuda și ai Ierusalimului, voi strânge toate popoarele ... voi începe judecata cu ele, pentru poporul Meu, pentru Israel, moștenirea Mea, pe care l-au risipit printre popoare, împărțind între ele țara Mea.” (Ioel 3. 1,2)

Primul Război Mondial a fost un eveniment semnificativ în profeția timpului sfârșitului cu privire la readunarea lui Israel. Turcia, cu un imperiu întins care cuprindea Orientul Mijlociu (inclusiv Palestina) și Africa de Nord, a luptat împreună cu Germania și Puterile Centrale împotriva Aliaților. După zdrobirea Imperiului Turc de către Aliați, evreii și arabii au cerut state independente. Puterile lumii au fost foarte generoase față de arabi, acordându-le 22 de state arabe independente, care cuprind 14.096.400 km pătrați. Evreii au cerut mai puțin de unu la sută din acest teritoriu vast. Aliații au fost de acord cu această cerere (care cuprindea ambele maluri ale Iordanului), prin Declarația Balfour din 1917 și prin Conferința de la San Remo din 1920 a puterilor lumii.

Cu toate acestea, din interese imperialiste, în 1921 Marea Britanie a renegat Declarația Balfour, tăind 77% din teritoriul promis prin declarație și înființând Emiratul Arab al Transiordaniei. Apoi, în 1922 Liga Națiunilor a dat Marii Britanii mandat să pregătească restul de 23% din Palestina (inclusiv Samaria, Iudeea, Gaza, Înălțimile Golan și Ierusalimul de Est) ca patrie a evreilor. Dar sub presiunea Franței, în 1923 Înălțimile Golan au fost cedate de englezi Siriei, care era sub mandat francez. Ei au împărțit Țara și Domnul S-a mâniat.

Apoi în țările arabe s-a descoperit petrolul. Ca urmare s-a constituit „politica petrolului”. Politica externă engleză era pur și simplu împăciuitoare față de arabi. În 1939, Cartea Albă Britanică interzicea imigrarea în continuare în Palestina. De asemenea, Statele Unite și cele mai multe națiuni au refuzat cu brutalitate să accepte pe evreii din Europa, încolțiți din toate părțile. Ca urmare au fost măcelăriți 6 milioane de evrei în Holocaust.

Câte milioane din aceste nefericite victime și-ar fi găsit un adăpost în Palestina dacă Anglia nu și-ar fi renegat, cu acordul mut al altor națiuni, obligațiile asumate prin mandat, interzicând imigrarea evreilor! Ce crimă colectivă haină în istorie! Când a fost scoasă Declarația Balfour, Lloyd George, primul ministru al Marii Britanii, a numit Cartea Albă Britanică din 1939, la postul de național de radio, „un act de perfidie națională care va dezonora numele Angliei”.

De această dată neamurile le-au refuzat evreilor vreo parte din Țara lui Dumnezeu și Domnul S-a mâniat. În cele din urmă neamurile apăsate de vină, după ce și-au renegat promisiunea din 1922, au simțit o obligație morală de a acorda evreilor un stat independent. Dar, din nefericire, Planul de Repartizare al Națiunilor Unite, din 1947, a mai redus încă dimensiunile noului stat Israel. Ei au împărțit „țara Mea” și Domnul S-a mâniat...

Când, în 1948, Israelul a devenit stat independent, armatele a șase popoare arabe au invadat statul nou-născut. Depășită la număr cu o sută la unu, armata israeliană a respins pe invadatori și a cucerit mai mult din teritoriul lor de drept. Proveniența divină spunea lumii ceva despre **dreptul la Țară**.

0 scrisoare primită la redacție

Cititorul nostru, **Subi Gheorghe**, din Timișoara, ne-a scris:

„Dragii mei tineri redactori! Vă rog încercați să faceți „Reforma”, căci cel mai mare reformator a fost chiar Ieșua Mesia. Încercați și voi și veți vedea cu ochii voștri cum forțele întinericului se vor năpusti asupra voastră, dar voi fiți convinși că Dumnezeu cerului și al pământului va fi cu voi... Încercați să selectați și să scoateți din vocabularul vostru ceea ce filosofi greci și Prelații neamurilor au schimbat de-a lungul istoriei. La bază ne stă Vechiul Testament. Evreii acceptă Vechiul Testament al neamurilor, cu mici excepții. Dar cât privește Noul Testament, nici nu vor să audă de unele texte, care au fost răstălmăcite, dându-li-se o nuanță grecească. Cum putem să le selectăm? Să le comparăm cu Vechiul Testament. Orice cuvânt care nu corespunde cu Vechiul Testament trebuie înlocuit, în citirea și în vorbirea noastră. Spre exemplu:

- cuvântul Isus Hristos să-l înlocuim cu Ieșua Mesia;

- cuvântul Cruce să-l înlocuim cu jertfa, suferința sau lemn;

- cuvântul Biserică să-l înlocuim cu adunare;

- cuvântul Evanghelie să-l înlocuim cu veste bună;

- cuvântul creștini să-l înlocuim cu credincioși;

- cuvântul Pavel să-l înlocuim cu Saul;

- cuvântul Petru să-l înlocuim cu Simon sau Chifa.

Mai sunt și alte cuvinte în Noul Testament care nu își au correspondentul în Vechiul Testament.

Dorința mea este să-mi dați răspuns la această problemă, să vă împărtășiți părerile, fără să ascundeți nimic, chiar dacă aveți o altă părere.

.....

Răspuns

Frate Subi Gheorghe, acceptăm cele scrise de dumneavoastră și recunoaștem că influențele unor traducători au schimbat unele adevăruri. Vă mulțumim pentru sugestia pe care ne-o faceți nouă și cititorilor revistei. Iată părerea noastră cu privire la acest subiect.

În scrisoarea dumneavoastră vorbiți despre o reformă, îndemnându-ne să fim urmași ai lui Mesia. Ați subliniat faptul că Mesia a fost cel mai mare reformator. V-ați gândit dumneavoastră ce anume a reformat Mesia? Să fi fost oare probleme referitoare la traduceri și respingerea mântuirii pentru greci și alte popoare dintre neamuri? Dimpotrivă, Mesia vestește mântuirea adusă de El tuturor popoarelor de pe fața pământului și împăcarea omului cu Dumnezeu. Vestește reșezarea Împărăției Sale atât iudeilor, cât și grecilor.

Apoi, în lucrarea pe care o face Mesia, prin puterea Duhului Sfânt la Cincizecimi, găsim scris că unii dintre cei prezenți acolo, deși erau Galileenii, vorbeau în alte limbi, dând slavă lui Dumnezeu, după cum le dădea Duhul să vorbească. Greu de crezut că o persoană care vorbea în limba greacă (elenă) nu rostea cuvintele „Isus Hristos” sau alte cuvinte menționate de dumneavoastră, chiar în limba grecilor.

Dacă puneți așa problema, atunci întrebați-vă: în împărăția lui Mesia ce limbă de pe Glob se va vorbi?

În concluzie, considerăm că nu acest lucru constituie o **„reformă”** prioritară în viața noastră, ci ceea ce însuși Mesia a spus, adică **„iubirea”**. Iubirea de Dumnezeu și de aproapele nostru, izvorâtă din adâncul inimii, nu rostită doar de pe buze. Asta-i reforma frate! Să trecem odată de la lucrurile firești la cele duhovnicești. Să trăim prin credință! **„Căci slova omoară, dar Duhul dă viață!”** (2 Corinteni 3:6).

– Redacția

În fiecare zi

În fiecare zi din viață,
Când soarele a răsărit,
Să ceri a lui Isus povață,
Să-l mulțumești
Că o nouă zi ți-a dăruit.

Și-n întreaga zi de El să-ți amintești,
Iar chipul Lui în tine să se-oglindească.
Prin fapta ta și vorba ce-o vorbești,
Prin viața ta Isus să se slăvească.

Si-apoi în ziua ce urmează
Tu nu uita să faci la fel,
Căci doar așa viața ta durează,
Dacă te vei asemana cu El.

Isus a fost și bun, și iertător, și drept,
Plin de iubire, răbdare și bunătate ;
Cu dragoste și fără ură-n piept,
Gata mereu pe alții să învețe.

Deci, dacă frate cu Isus tu te numești
Și-aștepți aceleași răsplătiri divine,
Mereu tu chipul Lui să oglindești
Și viața Lui să se reflecte-n tine.

În bunătate exemplu tu să fii,
Să dai celui lipsit fără cârtire.
Așa, destoinic pentru împărăție tu devii
Și darul tău e vrednic de primire.

Și iertător să fii în viața ta mereu
Chiar dacă cel de lângă tine te lovește ;
Să poți să-l ierți că nu e greu
Dacă Isus în tine locuiește.

Și-n tot ce faci dreptatea să îți stea-nainte,
Să nu spui vorbe fără de folos;
Tu trebuie să știi c-adevăratele cuvinte
Îi însoțesc pe cei ce sunt ai lui Hristos.

Dacă în felul acesta vom trăi,
Păzind a lui Isus cuvinte,
Cu siguranță ne vom întâlni
În cer, pe plaiurile sfinte.

– Paul Aurora